

Часування для римування

Дівчинка мала нотатник і планшетку для записів. На ній була блакитна карта-та спідничка, схожа на шкільну форму, і не один, а аж ДВА годинники. За вухом у дівчинки був запханий олівець. Завдяки блакитно-зеленим окулярам вона була дуже помітною.

Під час обіду дівчинка підійшла до столу Джуді Муді і всілася поруч із Рокі та Френком, друзями Джуді.

Скидалося на те, що вона, а НЕ Джуді Муді, перебувала в репортерському гуморі.

У будь-якому випадку, Джуді було цікаво, що це за така поважна дівчинка в окулярах.

– Еймі Неймі, дівчинка-репортер, – назвалася вона. – Які сенсації?

– Гм... У «Верескливій Мімі» на шоколадне багно? – запитала Джуді.

– Ні, не акції, – сказала дівчинка. – Новини, сенсації. Я репортерка. Як Неллі Блай, відчайдушна репортерка.

Джуді Муді не вірила тому, що почула.

– Це як Елізабет Блеквел, перша жінка-лікар? – запитав Френк.

Джуді підсунулася ближче.

– Черк! – сказала дівчинка і написала щось на своїй планшетці. – Я з класу панни Валентайн, 3-«В». Можу я поставити вам декілька запитань? Це для моєї газети.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– У тебе є власна газета? – запитав Френк Перл.

– Звісно! – відказала вона.

І тоді суперповажна дівчинка-репортер взяла пляшку кетчупу замість мікрофона.

– Що вам найбільше подобається їсти на обід у шкільній їдальні? – запитала вона. – Піцу, курку чи французькі грінки?

– Французькі грінки дають на сніданок, – зауважила Джуді.

– Піцу! – в один голос загукали Рокі з Френком.

– Черк! – сказала дівчинка й викреслила щось на планшетці.

– А я приношу обід із дому, – сказала Джуді.

– Скільки разів на тиждень у шкільній їдальні має бути піца? – продовжила розпитувати новенька.

– Тричі, – відповів Френк.

– П'ять! – гукнув Рокі. – Щодня! І побільше сиру!

– Черк! – сказала дівчинка.

Та хто взагалі така ця викреслювальна, планшетоносивна піцо-репортерка? І чому Рокі й Френк, найкращі друзі Джуді, розмовляють із нею?

– Ти не можеш насправді домогтися того, щоб на обід щодня була піца, – заперчила Джуді.

– Чому ні? – запитала дівчинка. – Моя мама знає шкільних кухарів. Окрім того, це вільна країна.

– Гей! Це ж те, що ти завжди кажеш! – гукнув Френк до Джуді.

– А от і ні!

– А от і так! – в один голос вигукнули Рокі й Френк.

– Питання номер три, – оголосила дівчинка. – Що ще ви б хотіли змінити у Школі імені Вірджинії Деер?

– Поставити автомати з цукерками! – сказав Френк.

– Басейн! – додав Рокі.

– Парк для катання на скейтах! – випалив Френк.

– Скасувати шкільне фотографування! – гукнув Рокі.

Дівчинка-репортер швиденько за ними записувала.

– Щоб піцо-репортери не діймали нас під час обіду, – пробурчала Джуді.

Дівчинка припинила писати. Вона не сказала оте своє «Черк!».

Та тут Джуді супроти власного бажання також захотілося щось додати.

– Добре, у мене також є ідея. Справді! – сказала Джуді. – Жувати жуйку в школі.

– Йей! – погодився Рокі.
– Так! – сказав Френк.
– Черк! – оголосила дівчинка.
– Я б могла жувати жуйки для моєї
шкільної КУЖ-колекції, – сказала Джу-
ді. – Започаткувати нову під партою. Щоб
була не лише на лампі біля
мого ліжка.

Дівчинка-репортер зно-
ву записувала.

– КУЖ означає Колись
Уже Жована, – пояснила Джуді.

– Я знаю, – відгукнулася дівчинка. –
Я також колекціоную жуйки. Я на власні
очі бачила найкращу колекцію КУЖ-жуй-
ки. Найбільшу у світі.

– Га? – перепитала Джуді.
– Ага! – відказала дівчинка. – Жуйко-
ва аля. Це в Каліфорнії.
– Я їздила до Бостона, – сказала Джуді.